

UZASADNIENIE

Pozwem z 12 lutego 2020 r. (...) Bank spółka akcyjna w W. wystąpił o zasądzenie od A. G. kwoty 59 258,28 zł z kosztami procesu i odsetkami. Powód wskazał, że 25 maja 2015 r. powód połączył się poprzez przejęcie z (...) Bank (...) SA. Poprzednik prawny powoda w dniu 8 maja 2013 r. zawarł umowę pożyczki. W związku z niewywiązywaniem się z warunków umowy została ona przez powoda wypowiedziana, a pozwany został wezwany do spłaty zadłużenia. Termin na powyższe upłynął bezskutecznie z dniem 15 grudnia 2017 r. Mając to na uwadze, powód uważa, że posiada wobec pozwanego wierzytelność w kwocie 47 237,21 zł tytułem kapitału, 1967,04 zł odsetek umownych za okres od 10 lipca 2017 r. do 14 grudnia 2017 r. oraz 10 054,03 zł odsetek od zobowiązania przeterminowanego za okres od 19 grudnia 2017 r. do 4 lutego 2020 r.

(pozew k. 2-3v)

W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Poza innymi argumentami, pozwany wskazał, że powód nie wykazał, aby doręczył pozwanemu skutecznie wezwanie do zapłaty i oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

(sprzeciw k. 51-52)

W dalszym toku sprawy stanowiska stron nie uległy znaczącej modyfikacji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

8 marca 2013 r. A. G. podpisał z przedstawicielem (...) Bank (...) SA w G. umowę pożyczki „biznes pożyczka” nr (...). Na podstawie umowy, bank pożyczył pożyczkobiorcy kwotę 65 920,70 zł na okres od 8 maja 2013 r. do 10 maja 2023 r. z przeznaczeniem na cele działalności gospodarczej. Z kwoty pożyczki potrącono kwotę 1648,02 zł tytułem prowizji należnej bankowi. Uzgodniono, że pożyczka będzie spłacana w 120 ratach kapitałowo-odsetkowych w kwocie 1126,29 zł do 10 dnia każdego miesiąca. Ustalono także, że bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków umowy.

(bezsporne; treść umowy k. 9-9v)

25 maja 2015 r. doszło do połączenia (...) Bank spółki akcyjnej w W. z (...) Bank (...) spółką akcyjną w G. poprzez przeniesienie całego majątku na A. Bank.

(bezsporne)

Pismem z 25 października 2017 r. przedstawiciel A. Bank oświadczył A. G. o wypowiedzeniu umowy z 9 maja 2013 r. W treści pisma wskazano, że wypowiedzenie ma charakter warunkowy co oznacza, że do końca okresu wypowiedzenia tj. do 30 dnia od daty doręczenia stanie się nieskuteczne w wypadku wpłaty zaległości w kwocie 2888,37 zł. Pismo zostało wysłane na adres J. S. 14/2, (...)-(...) Z.. Pismo powróciło do nadawcy po dwukrotnej awizacji jako niepodjęte przez adresata.

(dowód: pismo wraz z kopertą k. 11-12)

Pismem z 22 grudnia 2017 r. przedstawiciel A. Bank wezwał A. G. do zapłaty kwoty 49 641,47 zł z odsetkami. Pismo zostało wysłane na adres J. S. 14/2, (...)-(...) Z.. Pismo powróciło do nadawcy po dwukrotnej awizacji jako niepodjęte przez adresata.

(dowód: pismo wraz z kopertą k. 13-14)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezakwestionowane twierdzenia powoda podniesione w pozwie i dołączone do tego pisma dokumenty. Dokumenty dołączone do pisma powoda datowanego na 29 marca 2021 r.

(harmonogram spłat oraz pismo zatytułowane monit datowane na 30 sierpnia 2017 r.) zostały pominięte na podstawie art. 4585 § 4 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo było bezzasadne i podlegało oddaleniu w całości.

Roszczenie powoda miało wynikać z umowy pożyczki z 8 maja 2013 r. Powód wywodził, że na skutek wypowiedzenia umowy cały dług pozwanego wynikający z umowy został postawiony w stan natychmiastowej wymagalności. Fakt zawarcia umowy pozostawał poza sporem. Niemniej w świetle zakreślonej przez powoda podstawy faktycznej zgłoszonej pretensji, powód obowiązany był także przedstawić twierdzenia (i w razie sporu je poprzeć dowodami) wskazujące na to, że umowa łącząca strony została skutecznie wypowiedziana. Powód ciężaru przytoczeń i dowodu w omawianym zakresie nie uniósł.

Zgodnie z treścią umowy, powód był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem terminu 30 dni w wypadku niedotrzymania przez pozwanego warunków pożyczki (§7 ust. 1). Zważywszy, że umownym obowiązkiem pozwanego było terminowe opłacanie rat pożyczki (§ 3 ust. 1) popadnięcie w zwłokę w tym zakresie mogło stanowić podstawę wypowiedzenia umowy. W tym przedmiocie wskazać jednak należy, że powód (jak również jego poprzednik prawny) jest bankiem. W konsekwencji, zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1896 z późn. zm.), udzielenie pożyczki na podstawie umowy z 8 maja 2013 r. stanowiło czynność bankową, podlegającą regulacjom ustawy Prawo bankowe. Zgodnie z art. 75c ust. 1 i 2 ustawy, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Przepis powyższy, z mocy art. 75c ust. 6 ustawy, stosuje się odpowiednio także do umów pożyczek pieniężnych.

Powołany art. 75c wszedł w życie 27 listopada 2015 r. mocą ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1854). Umowa łącząca strony została zawarta przed tą datą. Zgodnie jednakże z art. 12 ustawy nowelizującej, banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dostosują swoją działalność do wymagań określonych w art. 75c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Sposób skonstruowania przepisu intertemporalnego budzi zastrzeżenia, niemniej nie powinno rodzić wątpliwości, że intencją ustawodawcy było rozciągnięcie stosowania nowego art. 75c do umów zawartych przed wejściem w życie ustawy nowelizującej. Oznacza to, że począwszy od 27 listopada 2015 r. wypowiedzenie umowy z 8 maja 2013 r. wymagało dochowania trybu wskazanego w art. 75c ust. 1. Skuteczne wypowiedzenie umowy wymagało zatem podjęcia przez powodowy bank dwóch odrębnych czynności: (1) skierowania do powoda ostatecznego wezwania do zapłaty oraz (2) wypowiedzenia umowy. Oba oświadczenia musiały być skierowane do pozwanego w taki sposób, ażeby pozwany mógł zapoznać się z ich treścią (art. 61 § 1 k.c.).

W doktrynie i orzecznictwie podnosi się, że bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu, jeżeli nie wdroył uprzednio tzw. działań upominawczych. Dokonanie wypowiedzenia umowy kredytowej nie może być bowiem czynnością nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy nawet, jeśli istnieją podstawy do podjęcia takiego działania zgodnie z treścią umowy. Jest to najbardziej dotkliwa sankcja dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego powinno nastąpić po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych, odpowiednich wezwań. (zob. T. Czech, Obowiązki banku w razie opóźnienia kredytobiorcy ze spłatą kredytu, Monitor Prawa Bankowego 2016 nr 12, str. 66-78, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 roku, sygn. akt II CSK 750/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 sierpnia 2019 roku, sygn. akt I ACa 160/19). W przypadku gdy nie zostaną spełnione przesłanki z art. 75c ust. prawa bankowego czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu. Przepis art.

75c prawa bankowego stanowi przepis semidypozytywny. Może zostać zmieniony w umowie kredytu albo osobnym porozumieniu jedynie na korzyść kredytobiorcy (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 14 stycznia 2019 roku, sygn. akt V ACa 93/18, w wyroku z dnia 21 marca 2019 roku, sygn. akt V ACa 609/18, Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 6 czerwca 2019 roku, sygn. akt I ACa 1132/18, Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28 sierpnia 2019 roku, sygn. akt I ACa 466/18).

Reasumując, skoro powód domaga się zapłaty z tytułu przedterminowego wypowiedzenia umowy pożyczki, powinien podnieść twierdzenia (i w razie sporu je wykazać), że doręczył pozwanemu najpierw ostateczne wezwanie do zapłaty, o którym mowa w art. 75c ustawy Prawo bankowe, a następnie oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Stanowisko procesowe powoda nie obejmuje jednakże ani wymaganych twierdzeń, ani tym bardziej dowodów.

W tym miejscu wypada poczynić dygresję, sięgając do zagadnień rudymenarnych dla prawa procesowego. Otóż istotą procesu cywilnego jest powoływanie przez strony faktów prawnie istotnych oraz weryfikacja – w razie potrzeby – twierdzeń spornych i istotnych dla rozstrzygnięcia. Faktem jest określony wycinek rzeczywistości, który wystąpił w przeszłości lub trwa nadal. Fakt powołuje się w postaci twierdzenia, tj. zdania logicznego obejmującego oświadczenie o zaistnieniu danego faktu. W razie sporu co do prawdziwości danego twierdzenia (art. 229 i 230 k.p.c.) i o ile pozostaje ono dla sprawy istotne (art. 227 k.p.c.), twierdzenie poddaje się falsyfikacji w drodze postępowania dowodowego. Dla przedmiotowej sprawy kluczowym jest to, że na stronach spoczywa nie tylko ciężar dowodu (art. 232 k.p.c.), ale także ciężar przytoczeń (art. 3 k.p.c.), który ma zresztą względem ciężaru dowodu charakter pierwotny. **Otóż to do strony należy wskazanie twierdzeń, które mają stanowić podstawę jej pozycji procesowej.** Sąd nie może opierać się na faktach, które nie zostały przez strony podniesione. Jedynie art. 228 § 1 zd. 2 k.p.c. stanowi w tym zakresie wyjątek, nakazując brać pod uwagę fakty notoryjne nawet bez powołania się na nie przez strony (na marginesie zauważyć trzeba, że na przykładzie tego przepisu wyraźnie widać odrębność normatywnego pojęcia faktu i dowodu: zdanie pierwsze dotyczy bowiem braku obowiązku dowodzenia, zdanie drugie zaś braku obowiązku przytaczania). To strony muszą powoływać twierdzenia, z których wywodzą korzystne dla siebie konsekwencje prawne.

Uwzględniając powyższe, spostrzec trzeba, że pozew nie obejmuje twierdzenia w przedmiocie tego, aby do pozwanego skierowano wezwanie do zapłaty w trybie art. 75c ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Nigdzie w pozwie taka okoliczność nie została powołana. Powód wskazał wyłącznie, że skierował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty (k. 3v), tj. wezwanie z 20 grudnia 2017 r. Wezwanie to oczywiście nie może być poczytane jako czynność z art. 75c ust. 1, skoro zostało wystosowane dopiero po złożeniu oświadczenia o wypowiedzeniu.

Jak wykazano powyżej, ostateczne wezwanie do zapłaty stanowi bezwzględny wymóg skuteczności późniejszego wypowiedzenia umowy pożyczki, a tym samym także twierdzenie konstrukcyjne dla pretensji zgłoszonej przez powoda. Bez wezwania do zapłaty z art. 75c ust. 1 powód nie może domagać się zapłaty jakichkolwiek roszczeń wynikających z przedterminowego wypowiedzenia umowy pożyczki. **Prowadzi to do wniosku, że omawiane twierdzenie powinno być bezwzględnie powołane już w pozwie.** Zgodnie bowiem z art. 4585 § 1 k.p.c. powód jest obowiązany powołać wszystkie twierdzenia i dowody w pozwie, a pozwany - w odpowiedzi na pozew. Co prawda art. 4585 § 4 k.p.c. dopuszcza powoływanie nowych twierdzeń na dalszym etapie sprawy, jednakże uprawnienie to ograniczone jest do sytuacji, w których powołanie nowego twierdzenia jest skutkiem braku możliwości zgłoszenia przytoczenia w pozwie albo tym, że potrzeba jego zgłoszenia powstała później. **Taki przypadek w przedmiotowej sprawie nie zachodzi.** Jeśli twierdzenie powoda stanowi podstawę jego pretensji, to powód nigdy nie będzie usprawiedliwiony w opóźnionym powołaniu tego twierdzenia. Innymi słowy, skoro skierowanie wezwania do zapłaty z art. 75c ust. 1 stanowi warunek sine qua non zasadności pretensji powoda, to niezależnie od wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności stanowiska procesowego pozwanego, powołanie się na to wezwanie powinno nastąpić już w pozwie. Zaniechania powoda w tym zakresie nic zupełnie nie tłumaczy. Marginalnie wypada zauważyć, że nawet w piśmie z 29 marca 2021 r. powód wyraźnego twierdzenia w omawianym zakresie nie formułuje. Powód nie powołał się na fakt wezwania pozwanego do zapłaty, ale jedynie zgłosił w tym zakresie wniosek dowodowy (pkt 2). Jak wskazano już powyżej, dowody mają charakter wtórny wobec twierdzeń w takim sensie, że służą weryfikacji ich prawdziwości. Tym samym, aby w ogóle był sens prowadzenia dowodu, strona musi uprzednio zgłosić

twierdzenie, które następnie ma stanowić przedmiot dowodu. Niemniej, nawet gdyby przyjąć, że w piśmie z 29 marca 2021 r. powód zgłosił twierdzenie w przedmiocie skierowania do pozwanego wezwania do zapłaty w trybie art. 75c ust. 1, to twierdzenie to podlega pominięciu jako spóźnione na podstawie powołanego art. 4585 § 4 k.p.c.

Podobnie zresztą należało potraktować wnioski dowodowe dołączone do pisma z 29 marca 2021 r., art. 4585 k.p.c. odnosi się bowiem zarówno do twierdzeń, jak i dowodów. Powód w piśmie z 29 marca 2021 r. nawet słowa nie poświęcił kwestii dopuszczalności zgłaszania wniosków dowodowych dopiero na tym etapie sprawy. Zarówno dokument „harmonogram spłat”, jak i „monit” datowane są sprzed chwili wytoczenia powództwa. Przyjąc zatem należy, że były one dostępne powodowi w chwili formułowania pozwu, i już pozwie winny były zostać powołane. Uprawdopodobnienia potrzeby późniejszego ich zgłoszenia powód się nawet nie podjął; próżny byłby zresztą jego trud w tym zakresie. Przytoczenie kluczowego dla sprawy faktu skierowania do pozwanego wezwania w trybie art. 75c ust. 1 było potrzebne już na etapie pozwu, wtedy także powód powinien był zaferować dowody w tym przedmiocie. Dla wsparcia poglądu o późniejszym powstaniu potrzeby przedstawienia dowód nie da się znaleźć żadnych rozsądnych argumentów.

Trzeba też zaznaczyć, że powód – jako strona korzystająca z zawodowego zastępstwa procesowego – dla zachowania prawa kwestionowania rozstrzygnięć dowodowych sądu winien zgłosić zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 § 1 k.p.c. Obowiązku swego powód w tym zakresie jednakże nie dopatrył i nie zakwestionował pominięcia omawianych dokumentów. Nieobecność na rozprawie nie stanowi w tym zakresie żadnego usprawiedliwienia, skoro to od wyłącznej decyzji powoda zależy, czy raczy się on na rozprawie pojawić (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 maja 2015 r. I ACa 1706/14; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 maja 2013 r. I ACa 86/13).

Abstrahując już od kwestii procesowej niefrasobliwości powoda, wskazać także trzeba na to, że dokument pt. monit (k. 97), który miałby obrazować treść ostatecznego wezwania do zapłaty, nie został złożony ani w formie oryginału, ani uwierzytelnionego odpisu. Sąd Najwyższy wielokrotnie w swoich orzeczeniach podkreślał, że dokumentem w aspekcie przepisów k.p.c. o dowodach jest oryginał, zaś kserokopia – jako odwzorowanie oryginału – może być uznana za odpis dokumentu, jednakże pod warunkiem, poświadczenia jego zgodności z oryginałem (zob. postanowienie z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX nr 50764; wyroki z dnia 16 czerwca 2000 r., IV CKN 59/00, LEX nr 533122; z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX nr 584200, z dnia 10 lipca 2009 r., II CSK 71/09, LEX nr 584201 oraz uchwała z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/97, LEX nr 4066). Płynący z przedstawionych judykatów wniosek jest więc taki, że zwykła odbitka ksero (tj. odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała. Wyjątku w tej materii poszukiwać należy wyłącznie w sytuacji, w której z przyczyn obiektywnych ani oryginał dokumentu, ani odpisu strona przedstawić nie może. Twierdzeń w tym zakresie powód nie zgłosił.

Marginalnie wypada zauważyć, że złożenie niewierzytelnionej kserokopii dokumentu nie jest pozbawione procesowej doniosłości. Jeśli powód składa kopię dokumentu to w istocie podnosi twierdzenie w przedmiocie tego, że dokument o danej treści istnieje. Tym samym – jeśli brak jest sporu między stronami w tym przedmiocie – kserokopia może stanowić podstawę wprowadzenia do materiału procesowego treści dokumentu. Oczywiście taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zachodzi. Pozwany już w sprzeciwie wyraził czytelne stanowisko, zaprzeczając, ażeby skierowano do niego ostateczne wezwanie do zapłaty. Tym samym swoje twierdzenie powód powinien podeprzeć dowodem, którego kserokopia stanowić nie może.

Jak zaznaczono powyżej, ostateczne wezwanie do zapłaty z art. 75c ust. 1 dla swej skuteczności musi być doręczone kredytobiorcy (pożyczkobiorcy) w taki sposób, aby mógł się on zapoznać z treścią dokumentu. Nie wiadomo, czy dokument z 30 sierpnia 2017 r. w ogóle został wysłany do pozwanego, a jeśli tak, to w jaki sposób. Twierdzeń w tym przedmiocie powód nie raczył powołać. Brak w tym przedmiocie także jakichkolwiek dowodów.

Reasumując, powód nie zgłosił twierdzenia w przedmiocie wezwania pozwanego do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy pożyczki. Twierdzenie to powołane w piśmie z 29 marca 2021 r. podlegało pominięciu na podstawie art. 4585 § 4 k.p.c. jako zgłoszone z nieuzasadnionym opóźnieniem. Powód twierdzenia swego nie poparł także dowodami. Jedyne

dowód w tym przedmiocie – dokument monitu z 30 sierpnia 2017 r. – również objęty prekluzją, został pominięty postanowieniem wydanym w toku rozprawy. Dokument ten złożono zresztą w formie nieprzystającej do procesowych wymogów formalnych przewidzianych dla dowodu z dokumentów. Nie przedstawiono także dowodu, aby wezwanie w ogóle zostało do pozwanego wysłane.

Na koniec wypada odnieść się do treści dokumentu wypowiedzenia umowy. W orzecznictwie podnosi się, że nie jest dopuszczalne połączenie w jednym piśmie wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy kredytu i pożyczki poprzez wskazanie, że brak zapłaty należności wynikających z wezwania do zapłaty w wyznaczonym terminie będzie skutkowało uznaniem pisma zawierającego to wezwanie za wypowiedzenie umowy (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 19 lipca 2018 roku, sygn. akt I ACa 285/18). W związku z tym oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy pożyczki zawarte w piśmie z dnia 25 października 2017 roku należało uznać za bezskuteczne, także uwzględniając jego warunkowy charakter.

Do rozważenia w tych okolicznościach pozostawała kwestia czy pozew może zastąpić wypowiedzenie umowy pożyczki, a w konsekwencji czy może dojść do konwalidacji wypowiedzenia. W ocenie sądu nie ma takiej możliwości. Charakter prawny wypowiedzenia umowy kredytu czy pożyczki, jego skutki oraz termin wypowiedzenia umowy sprzeciwiają się uznaniu powództwa za pismo, które może zastąpić wypowiedzenie umowy. Ponadto nawet, gdyby uznać, że pozew mógł zastąpić oświadczenie o wypowiedzeniu pożyczki, to nadal brakuje dla oceny jego skuteczności niezbędnego elementu jakim było doręczenie pozwanemu wezwania do dokonania spłaty wraz z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia o jakich mowa w art. 75c ust. 1 i 2 prawa bankowego.

Powyższy wywód wskazuje, że stanowisko powoda co do zgłoszonej pretensji jest nieuzasadnione. Powód nie wykazał, ażeby przysługiwało mu jakiegokolwiek roszczenie z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy pożyczki.

Bez wątpienia na datę wyrokowania część rat pożyczki była wymagalna, ale sąd był związany podstawą żądania i nie mógł wyrokować z uwzględnieniem innego stanu faktycznego niż ten, który był wywodzony przez powoda. Należy bowiem podkreślić, że art. 321 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Pojęcie żądania określa art. 187 § 1 k.p.c., zgodnie z którym pozew powinien m.in. zawierać dokładnie określone żądanie oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Żądanie powództwa określa więc nie tylko jego przedmiot, lecz również jego podstawa faktyczna. Zasądzenie sumy pieniężnej, która wprawdzie mieści się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej, stanowi orzeczenie ponad żądanie. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której powód ani w pozwie, ani w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie opierał powództwa, stanowi zasądzenie ponad żądanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 roku, II CK 556/04, OSNC 2006/2/38, Biul.SN 2005/5/10). Innymi słowy zasądzenie zaległej kwoty wynikającej z faktu zalegania z zapłatą, a nie z faktu wypowiedzenia umowy, stanowiłoby orzeczenie na podstawie faktycznej nie powołanej przez powoda (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 czerwca 2019 roku, sygn. akt I ACa 1132/18, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 marca 2019 roku, sygn. akt V Aca 609/18). Na marginesie należy jednak podkreślić, że powód nie przedstawił żadnych wyliczeń, które pozwalałyby ustalić jaką część żądanej kwoty stanowią należności wymagalne już w dacie wypowiedzenia umowy, a jaką część należności, które w jego ocenie stały się wymagalne dopiero na skutek wypowiedzenia. Sąd nie ma obowiązku prowadzenia z urzędu dochodzenia w tym zakresie i uzupełnienia twierdzeń strony powodowej, tym bardziej w sytuacji kiedy reprezentowana jest przez zawodowego pełnomocnika. Dlatego też ocena zasadności powództwa nawet przy przyjęciu przeciwnego poglądu, niż ten zaprezentowany w powyższych orzeczeniach, jest niemożliwa.

asesor sądowy Radomir Wójcik

W., 26 lipca 2021 r.

W., 26 lipca 2021 r.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem zarządzam doręczyć pełnomocnikowi powoda radcy prawnemu P. B. poprzez umieszczenie treści wyroku, uzasadnienia i zarządzenia wykonawczego w Portalu Informacyjnym Sądów Powszechnych apelacji (...);
2. Odpis wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku doręczyć pozwanemu – doręczenie przesyłką pocztową;
3. Akta przedstawić 30 dni po wykonaniu pkt 1 wraz z dowodem doręczenia przesyłki przez PI

asesor sądowy Radomir Wójcik

ODPIS

Sygn. akt XV GC 2060/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., 21 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, XV Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Radomir Wójcik

Protokolant: Maciej Rembelski

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2021 r. na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa (...) **Bank spółki akcyjnej w W.**

przeciwko **A. G.**

o zapłatę

oddala powództwo w całości

asesor sądowy Radomir Wójcik

POUCZENIE

Powyższe pismo sądowe jest doręczane adwokatowi, radcy prawnemu, rzecznikowi patentowemu lub Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej jedynie poprzez umieszczenie jego treści w portalu informacyjnym –na podstawie art. 15zsz⁹ ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r.o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Doręczenie to nie wymaga odrębnego pisma przewodniego.

Nie dotyczy to pism, które podlegają doręczeniu wraz z odpisami pism procesowych stron lub innymi dokumentami nie pochodzącymi od sądu.

Doręczenie pisma adwokatowi, radcy prawnemu, rzecznikowi patentowemu lub Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej za pośrednictwem portalu informacyjnego wywołuje skutki procesowe określone w Kodeksie postępowania cywilnego właściwe dla doręczenia pisma sądowego. Datą doręczenia jest data zapoznania się

przez odbiorcę z pismem umieszczonym w portalu informacyjnym. W przypadku braku zapoznania się pismo uznaje się za doręczone po upływie 14 dni od dnia umieszczenia pisma w portalu informacyjnym.